

Ministerul Finanțelor Publice

Agenția Națională de Administrare Fiscală
Direcția Generală a Finanțelor Publice a
județului Suceava
Biroul Soluționare Contestații

DECIZIA NR. 19

din 17.02.2011

privind soluționarea contestației formulate de

.....,

din localitatea, str.,

județul Suceava,

înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava

sub nr.

Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava a fost sesizată de Activitatea de Inspecție Fiscală prin adresa nr., înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava sub nr., asupra contestației formulate de, cu sediul în localitatea, str., județul Suceava.

..... contestă măsurile stabilite prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. și a Procesului-verbal nr., privind suma totală contestată de, reprezentând:

- – impozit pe profit;
- – majorări de întârziere aferente impozitului pe profit;
- – TVA;
- – majorări de întârziere aferente TVA;
- – impozit pe veniturile din dividende;
- – majorări de întârziere aferente impozitului pe dividende.

Societatea contestă și Decizia privind nemodificarea bazei de impunere nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr. și Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. prin care s-au dispus măsurile de rectificare a declarațiilor informative nr. 394 și de diminuare a pierderii fiscale de recuperat aferentă anului 2009 cu suma de și aferentă trim. I 2010 cu suma de

Contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art. 207 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 205 și 209 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava este investită să se pronunțe asupra contestației.

I. contestă Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub, privind suma totală de, din care – impozit pe profit, – majorări de întârziere aferente, – TVA, – majorări de întârziere aferente TVA, – impozit pe veniturile din dividende și – majorări de întârziere aferente, precum și Decizia privind nemodificarea bazei de impunere nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr. și Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr.

În contestația formulată, petenta solicită anularea actelor atacate și efectuarea unui nou control fiscal și extinderea controlului asupra perioadei de referință în vederea analizării tuturor operațiunilor și a perioadei în care facturile fiscale au fost operate în contabilitatea acesteia și a și

Contestatoarea precizează că, organele de inspecție fiscală consideră în mod eronat că facturile de stornare prezentate în anexă nu sunt reale, deoarece stornează facturi dintr-o perioadă verificată și necontestată de către societate.

De asemenea, face mențiunea că la data respectivă – noiembrie 2007 – cele două societăți erau afiliate având același administrator – societatea considerând că este eronată această afirmație.

Petenta susține că, în luna iulie 2007, a implementat un nou sistem de gestiune, implementare ce presupune o perioadă de aproximativ 6 luni. La sfârșitul lunii noiembrie 2007 s-a constatat că mai multe facturi au fost operate în contabilitate în luna iulie 2007 **de două ori**, fapt care a necesitat stornarea acestora.

Societatea motivează că, deoarece la data respectivă nu mai putea contesta actul de inspecție fiscală deoarece acest demers ar fi fost tardiv și nu ar fi avut sens deoarece societatea a declarat debitele și nu au privit constatările organului fiscal, precum și faptul că nu se mai puteau depune declarații rectificative privind o perioadă verificată, aceste facturi au fost stornate.

Petenta mai face și mențiunea că, în timpul efectuării prezentului control fiscal, organul fiscal nu a dorit să analizeze fișa partener pentru perioada verificată, respectiv iulie-septembrie 2007 cu toate că acest fapt a fost solicitat în mod expres de către reprezentanții societății care au dat și declarații în acest sens și mai mult decât atât, consideră că ar fi fost esențial în vederea unei juste stabiliri a situației de fapt.

Societatea afirmă că, având în vedere cuantumul valoric al facturilor, ar fi fost imposibil ca la data de 31.12.2007 soldurile și să fie identice, în condițiile în care valoarea acestora reprezenta mai mult de 25% din totalul mărții

existente în tocul subscrisei. De asemenea, precizează că, dacă aceste facturi nu ar fi fost stornate, acest fapt ar reprezenta că acestea ar confirma existența unei creanțe față de, reprezentând contravaloarea unor mărfuri care nu au fost livrate faptic și care nu se regăsesc la nici un inventar.

În ceea ce privește, petenta consideră că, deși nu s-a dispus și efectuat un control încrucișat în acest sens, societatea prin confirmarea de sold comunicată infirmă înregistrarea în contabilitatea sa a facturii invocate și faptul că nu există o creanță certă, lichidă și exigibilă pe care să o invoce față de

Societatea invocă prevederile art. 159 alin. 1 lit. b și alin. 3 din Codul fiscal și ale pct. 81 alin. 3 din HG 44/2004.

Petenta afirmă că singurul aspect pe care agenții fiscali trebuiau să-l verifice priveau modalitatea în care cumpărătorul și-a înregistrat sau nu factura fiscală în propria contabilitate.

Societatea susține și faptul că, în ceea ce privește deducerea TVA aferentă bunurilor achiziționate, organele de control nu au ținut cont de caracterul respectivelor achiziții, în conformitate cu prevederile art. 145 alin. 2 lit. a din Codul fiscal.

Astfel, petenta consideră că, în condițiile în care era în plin proces de rebranding, achiziția de bunuri necesare efectuării unei astfel de proceduri presupunea în primul rând achiziția de noi materiale și servicii pentru amenajarea magazinelor/punctelor de lucru ale societății. Sub acest aspect apreciază că organele de control în mod netemeinic au apreciat că facturile respective nu sunt deductibile fiscal potrivit prevederilor art. 145.

Contestatoarea menționează că efectuarea unui control fiscal care nu analizează cumulativ toate operațiunile desfășurate și înregistrate de către societate are drept consecință stabilirea și impunerea unor obligații de plată suplimentare artificiale, nereale și netemeinice reprezentând obligații de plată TVA, impozit suplimentar și penalități de întârziere aferente unui transfer de bunuri sau prestări de servicii.

II. Prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. și a Procesului-verbal nr., s-a stabilit în sarcina societății suma totală de, din care – impozit pe profit, – majorări de întârziere aferente, – TVA, – majorări de întârziere aferente TVA, – impozit pe veniturile din dividende și – majorări de întârziere aferente, iar prin Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. s-au dispus măsurile de rectificare a declarațiilor informative nr. 394 și de diminuare a pierderii fiscale de recuperat aferentă anului 2009 cu suma de și aferentă trim. I 2010 cu suma de

Cu privire la impozitul pe profit, în urma verificării efectuate asupra perioadei 01.10.2007-31.03.2010, s-a constatat că societatea a evidențiat următoarele:

Pentru anul fiscal 2007, societatea a evidențiat:

- Pierdere contabilă lei
- Pierdere fiscală lei

Pentru anul fiscal 2008, societatea a evidențiat:

În Registrul privind calculul impozitului pe profit

- Profit contabil lei
- Profit impozabil lei
- Impozit pe profit datorat lei

În „Declarația privind impozitul pe profit”

- Profit contabil lei
- Profit impozabil lei
- Impozit pe profit datorat lei
- Impozit pe profit achitat lei

Pentru anul fiscal 2009

- Pierdere contabilă lei
- Pierdere fiscală lei

1.1. În urma verificării evidenței contabile s-a constatat că societatea a înregistrat o serie de stornări de venituri în sumă totală de lei și TVA colectată aferentă acestor venituri în sumă de lei în baza facturilor nr., nr. și nr., emise către Organele de control fac precizarea că aceste stornări au fost făcute pentru unele facturi de venituri și TVA colectată aferentă din perioada precedentă, pentru care societatea a fost verificată din punct de vedere fiscal pentru toate impozitele și taxele datorate bugetului de stat, constatările în cauză nefiind contestate de societate.

De asemenea, organele fiscale fac mențiunea că, potrivit explicațiilor scrise date de către reprezentanții societății, facturile pentru care s-au făcut stornări au fost operate de două ori.

În vederea lămuririi situației, cu adresa nr. s-a procedat la solicitarea de control încrucișat la care la data controlului avea sediul în Iași, fiind contribuabil mare. Organele fiscale fac mențiunea că adresa de răspuns împreună cu actul de control la cele solicitate au fost comunicate la data de 04.10.2010, din care rezultă că nici una din facturile respective nu a fost transmisă pentru a fi înregistrată la

Organele fiscale afirmă că cele două societăți erau afiliate în perioada verificată, având același administrator.

De asemenea, organele de control precizează că, potrivit legii, modul de corectare a facturilor emise către o societate se face prin anularea facturilor emise, dacă aceste facturi nu au fost transmise clientului sau prin emiterea unei facturi storno, caz în care această factură se transmite și clientului. Astfel, au constatat că nici una din aceste proceduri nu a fost aplicată de către societate.

Urmare a celor prezentate mai sus, organele fiscale consideră că facturile de stornare menționate în anexa la raportul de inspecție fiscală nu sunt reale deoarece

acestea stornează facturi dintr-o perioadă verificată și necontestată de către societate și că aceste facturi de stornare nu au fost transmise și înregistrate și la societatea către care au fost emise, toate aceste operațiuni desfășurându-se într-o perioadă în care cele două societăți erau afiliate prin intermediul administratorului.

Suma totală care a fost stornată de pe venituri este de lei (anexa nr. 2) și sunt aferente trim. IV 2007. Deoarece **în anul 2007** societatea a înregistrat o pierdere fiscală de lei, a rezultat un profit impozabil în sumă de lei (..... -), căruia îi corespunde un **impozit pe profit suplimentar în sumă de lei.**

De asemenea, rezultă un **impozit pe profit suplimentar în anul 2008 în sumă de lei** datorită pierderii fiscale de lei preluată de către societate din anul 2007.

1.2. În urma verificărilor efectuate s-a mai constatat că societatea a înregistrat în contabilitate cheltuieli în baza unor facturi de achiziție de bunuri ce nu au fost utilizate în scopul obținerii de venituri, ci în scop personal. Facturile sunt prezentate în anexa nr. 3 la raportul de inspecție fiscală.

Organele de inspecție fiscală consideră ca fiind nedeductibile fiscal aceste cheltuieli în sumă totală de lei, respectiv lei pentru anul 2008, pentru anul 2009 și pentru anul 2010. A rezultat un **impozit pe profit stabilit suplimentar în sumă de lei pentru anul 2008 și diminuarea pierderii cu aceleași sume pentru anii 2009 și 2010.**

Urmare a celor prezentate la pct. 1.1 și 1.2 a rezultat un impozit pe profit suplimentar în sumă de (..... +), iar pentru neplata acestuia la termen s-au calculat majorări de întârziere în sumă de lei și dobânzi în sumă de lei.

Cu privire la TVA, s-au constatat următoarele:

2.1. Urmare a celor prezentate la pct. 1.1 rezultă **TVA** suplimentară în sumă de lei.

2.2. Urmare a celor prezentate la pct. 1.2 rezultă **TVA** suplimentară în sumă de

2.3. Urmare a verificării efectuate s-a constatat că societatea a înregistrat pe bază de facturi cheltuieli cu energie (605) nedeductibile fiscal. Organele fiscale fac precizarea că pentru o parte din aceste facturi a fost dedusă TVA în sumă totală de, sumă pe care organul fiscal a considerat că nu este deductibilă fiscal deoarece cheltuielile nu sunt în folosul operațiunilor sale taxabile.

2.4. Urmare a verificării efectuate s-au constatat diferențe între TVA înregistrată în fișa sintetică existentă la DGFP Suceava și TVA înregistrată de către societate în contabilitate. A rezultat o diferență în sumă totală de nedeclarată.

2.5. Urmare a verificării efectuate s-a constatat că societatea nu a calculat TVA colectată în sumă de aferentă cheltuielilor de protocol care au depășit limita legală în anul 2008.

Conform celor prezentate la pct. 2.1-2.6 s-a stabilit TVA suplimentară în sumă totală de, iar pentru neplata acesteia la termen s-au calculat majorări de întârziere în sumă de și dobânzi în sumă de

Cu privire la impozitul pe dividende, pentru aspectele prezentate la pct. 1.2 și 2.1, respectiv pentru cheltuielile efectuate în scop personal, în sumă totală de, organele fiscale au stabilit că societatea datorează impozit pe dividende în sumă de, astfel: pentru anul 2008, pentru anul 2009 și pentru anul 2010.

Pentru neplata la termen a acestui impozit s-au calculat majorări de întârziere în sumă de și dobânzi în sumă de

Prin Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., organele de inspecție fiscală au dispus societății măsura de rectificare a declarațiilor informative nr. 394 privind livrările/prestările și achizițiile efectuate pe teritoriul național, față de situația reală existentă și înregistrată în contabilitate, după efectuarea punctajului cu furnizorii/clientii.

Prin Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., organele de inspecție fiscală au dispus societății și măsura de diminuare a pierderii fiscale de recuperat aferentă anului 2009 cu suma de și pentru trim. I 2010 cu suma de

Prin Decizia privind nemodificarea bazei de impunere nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr., organele fiscale au stabilit că în urma verificării la pentru contribuția la asigurări sociale, contribuția de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale datorată de angajator, contribuția pentru șomaj, contribuția angajatorilor la fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale, contribuția pentru asigurări de sănătate, impozitul pe veniturile din salarii și asimilate salariilor, nu s-a modificat baza de impunere în perioada verificată, respectiv 01.10.2007 – 31.03.2010.

III. Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei și având în vedere motivațiile petentei, în raport cu actele normative în vigoare pentru perioada verificată, s-au reținut următoarele:

1. Referitor la suma contestată de, reprezentând impozit pe profit, din care aferent anului 2007 și aferent anului 2008, stabilit suplimentar prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. și a Procesului-verbal nr., cauza supusă soluționării este dacă avea dreptul să diminueze profitul impozabil cu veniturile aferente unor facturi de stornare, în condițiile în care societatea nu a transmis beneficiarului facturile de stornare și nu poate face dovada realității operațiunilor reflectate în acestea.

În fapt, în urma controlului efectuat la, organele de inspecție fiscală au constatat că societatea a înregistrat o serie de stornări de venituri în sumă totală de și TVA colectată aferentă acestor venituri în sumă de în baza facturilor nr., nr. și nr., emise către și

În vederea lămuririi situației, cu adresa nr. s-a procedat la solicitarea de control încrucișat la care la data controlului avea sediul în Iași, fiind contribuabil mare. Din adresa de răspuns rezultă că nici una din facturile de stornare nu a fost transmisă pentru a fi înregistrată la

Organele fiscale au considerat că facturile de stornare menționate în anexa la raportul de inspecție fiscală nu sunt reale și că aceste facturi de stornare nu au fost transmise și înregistrate și la societatea către care au fost emise, toate aceste operațiuni desfășurându-se într-o perioadă în care cele două societăți erau afiliate prin intermediul administratorului.

Suma totală care a fost stornată de pe venituri este de (anexa nr. 2) și sunt aferente trim. IV 2007. Deoarece **în anul 2007** societatea a înregistrat o pierdere fiscală de, a rezultat un profit impozabil în sumă de (..... –), căruia îi corespunde un **impozit pe profit suplimentar în sumă de**

De asemenea, rezultă un **impozit pe profit suplimentar în anul 2008 în sumă de** datorită pierderii fiscale de preluată de către societate din anul 2007.

Societatea susține că în luna iulie 2007 a implementat un nou sistem de gestiune, implementare ce presupune o perioadă de aproximativ 6 luni, iar la sfârșitul lunii noiembrie 2007 s-a constatat că mai multe facturi au fost operate în contabilitate în luna iulie 2007 **de două ori**, fapt care a necesitat stornarea acestora.

În drept, în speță sunt aplicabile prevederile:

- **art. 19** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în perioada supusă verificării, unde se precizează că:

ART. 19

„Reguli generale

(1) Profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile. La stabilirea profitului impozabil se iau în calcul și alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor potrivit normelor de aplicare.

[...]”.

- Referitor la aplicarea prevederilor **art. 19** din Codul fiscal, la **pct. 12 și pct. 13** din Hotărârea Guvernului nr. 44 din 22 ianuarie 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, se precizează că:

„Norme metodologice:

12. Veniturile și cheltuielile care se iau în calcul la stabilirea profitului impozabil sunt cele înregistrate în contabilitate potrivit reglementărilor contabile date în baza Legii contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și orice alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor, din care se scad veniturile neimpozabile și se adaugă cheltuielile nedeductibile conform prevederilor art. 21 din Codul fiscal.

[...]

Din aceste texte de lege se reține că profitul impozabil se determină ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, care se obțin într-un an fiscal, iar din această diferență se scad veniturile neimpozabile și se adaugă cheltuielile nedeductibile.

De asemenea, veniturile care se iau în calcul la stabilirea profitului impozabil sunt cele înregistrate în contabilitate, dar cu respectarea Legii contabilității nr. 82/1991, republicată.

- În ceea ce privește Legea contabilității nr. 82/1991, la **art. 6 și art. 19** prevede că:

ART. 6

„(1) Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

(2) Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz”.

Din aceste texte de lege rezultă că orice operațiune economico-financiară efectuată trebuie consemnată în momentul în care a fost efectuată într-un document care va sta la baza înregistrărilor în contabilitate și care dobândește calitatea de document justificativ.

Se reține că în evidența contabilă se înregistrează numai acele operațiuni economice care au fost realizate efectiv, deci care sunt reale și au la bază un document justificativ.

Rezultă că toate persoanele impozabile stabilite în România au obligația de a avea o evidență contabilă corectă, care să reflecte în mod corect și real toate operațiunile economico-financiare pe care le-a efectuat în desfășurarea activității lor economice.

Din documentele existente la dosarul contestației rezultă că, în luna noiembrie 2007, societatea a emis și înregistrat în evidența contabilă o serie de facturi de stornare a altor facturi. Aceste facturi de stornare emise nu au fost transmise și beneficiarilor, prin adresa nr., înregistrată la DGFP Suceava sub nr., Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili comunicând faptul că facturile de stornare nu au fost înregistrate în evidența contabilă a pe motiv că nu au fost primite.

- În ceea ce privește documentele justificative utilizate pentru înregistrarea în contabilitate a operațiunilor economice, HG 831/1997 pentru aprobarea modelelor formularelor comune privind activitatea financiară și contabilă și a normelor metodologice privind întocmirea și utilizarea acestora, a fost emisă

“În temeiul art. 4 și 42 din Legea contabilității nr. 82/1991”,

iar în **Anexa 1A** din acest act normativ, cu modificările și completările ulterioare, se precizează că:

ANEXA 1A

CATALOGUL

formularelor tipizate, comune pe economie, cu regim special de tipărire, înseriere și numerotare, privind activitatea financiară și contabilă
NOMENCLATORUL

formularelor tipizate, comune pe economie, cu regim special de tipărire, înseriere și numerotare

FACTURA FISCALĂ

(cod 14-4-10/A)

“Formular cu regim special de înseriere și de numerotare.

Tipărit în blocuri cu câte 150 de file, formate din 50 de seturi cu câte 3 file în culori diferite: albastru - exemplarul 1, roșu - exemplarul 2, verde - exemplarul 3.

1. Servește ca:

- document pe baza căruia se întocmește instrumentul de decontare a produselor și mărfurilor livrate, a lucrărilor executate sau a serviciilor prestate;

- document de însoțire a mărfii pe timpul transportului;

- document de încărcare în gestiunea primitorului;

- document justificativ de înregistrare în contabilitatea furnizorului

și a cumpărătorului”.

[...]

3. Circulă:

- la furnizor:

[...]

- la cumpărător:

- la compartimentul aprovizionare, pentru confirmarea operatiunii, având atașat exemplarul din avizul de însoțire a mărfii care a însoțit produsul sau marfa, dacă este cazul, inclusiv nota de recepție și constatare de diferențe, în cazul în care marfa nu a fost însoțită de factură pe timpul transportului (exemplarul 1);

- la compartimentul care efectuează operațiunea de control financiar preventiv pentru acordarea vizei (exemplarul 1, împreună cu avizul de însoțire a mărfii, inclusiv nota de recepție și de constatare de diferențe, după caz);

- la compartimentul financiar-contabil, pentru acceptarea plății, precum și pentru înregistrarea în contabilitate (exemplarul 1, împreună cu avizul de însoțire a mărfii, inclusiv nota de recepție și de constatare de diferențe, după caz).

[...]

Din aceste prevederi legale, emise în temeiul Legii contabilității nr. 82/1991, rezultă că formularul “factură” este un document justificativ de înregistrare în contabilitatea furnizorului și a cumpărătorului și circulă atât la furnizor, cât și la cumpărător la mai multe compartimente, pentru confirmarea operatiunii și pentru înregistrarea în contabilitate.

Având în vedere prevederile legale invocate la acest capăt de cerere, se reține că, în evidența contabilă se înregistrează numai acele operațiuni economice care au fost realizate efectiv, deci care sunt reale și care se consemnează în momentul efectuării lor într-un document justificativ.

Acest document justificativ care atestă faptul că operațiunea a avut loc, deci că este reală, trebuie să circule atât la furnizor, cât și la cumpărător, pentru confirmarea operatiunii și pentru înregistrarea în contabilitate.

Prin urmare, în momentul în care beneficiarul sau cumpărătorul deține un exemplar al acestui formular, pe care îl înregistrează în evidența contabilă și la compartimentul de **aprovizionare, care confirmă faptul că operațiunea a avut loc, în acel moment se confirmă și faptul că acea operațiune a avut loc și este reală.**

În cazul de față, așa după cum rezultă din documentele existente la dosarul cauzei, societatea a emis și înregistrat în evidența contabilă, în luna noiembrie 2007, o serie de facturi de stornare (a altor facturi) care nu au fost transmise și beneficiarilor.

Având în vedere că beneficiarii nu au primit un exemplar al acestor facturi (deci nu au înregistrat documentul în evidența lor contabilă), rezultă că nu au luat cunoștință de operațiunile consemnate în acele facturi și, prin urmare, nu pot confirma că au participat la acea operațiune. Rezultă astfel că operațiunile respective nu au avut loc, nu sunt reale, iar societatea verificată a redus fictiv profitul impozabil al firmei.

Societatea nu dovedește cu documente faptul că operațiunile reflectate în facturile de stornare sunt reale, aceasta având sarcina de a dovedi actele și faptele

care au stat la baza afirmațiilor sale, după cum rezultă și din prevederile **art. 65** din OG 92/2003, republicată:

ART. 65

“Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Deoarece societatea a înregistrat în evidența contabilă facturile de stonare a veniturilor, dar nu poate face dovada că operațiunile reflectate în acestea sunt reale, rezultă că profitul impozabil al fimei a fost redus nejustificat, drept pentru care se reține că în mod legal organele fiscale nu au luat în considerare la calculul profitului impozabil veniturile stornate în sumă totală de aferente acestor facturi.

- Referitor la recuperarea pierderii fiscale sunt aplicabile prevederile **art. 19** din legea contabilității nr. 82/1991 și ale **art. 16 și art. 26** din Codul fiscal, unde se stipulează că:

ART. 19

„(1) În contabilitate, profitul sau pierderea se stabilește cumulat de la începutul exercițiului financiar. Închiderea conturilor de venituri și cheltuieli se efectuează, de regulă, la sfârșitul exercițiului financiar”.

ART. 16

„Anul fiscal

(1) Anul fiscal este anul calendaristic”.

ART. 26

„Pierderi fiscale

(1) Pierderea anuală, stabilită prin declarația de impozit pe profit, se recuperează din profiturile impozabile obținute în următorii 5 ani consecutivi. Recuperarea pierderilor se va efectua în ordinea înregistrării acestora, la fiecare termen de plată a impozitului pe profit, potrivit prevederilor legale în vigoare din anul înregistrării acestora.

[...]”.

Conform acestor prevederi legale, anul fiscal coincide cu anul calendaristic, iar profitul sau pierderea se stabilește cumulat de la începutul exercițiului financiar și până la sfârșitul exercițiului financiar.

De asemenea, în situația în care într-un an fiscal se obține pierdere fiscală, aceasta se recuperează din profiturile impozabile obținute în următorii 5 ani consecutivi.

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă că în mod legal organul fiscal nu a luat în calcul la stabilirea profitului impozabil a veniturilor stornate în sumă de aferente anului 2007.

Deoarece **în anul 2007** societatea a înregistrat o pierdere fiscală de, rezultă că în mod legal organele fiscale au calculat un profit impozabil în sumă de (..... –) pentru anul 2007, căruia îi corespunde un **impozit pe profit suplimentar în sumă de**

De asemenea, în mod legal au calculat un **impozit pe profit suplimentar în anul 2008 în sumă de** datorită pierderii fiscale de preluată de către societate din anul 2007.

Referitor la susținerea contestatoarei că a înregistrat în evidența contabilă, **de două ori**, în luna iulie 2007, o serie de facturi de venituri, emise către și către, înregistrare care s-a datorat erorilor produse de implementarea noului program de contabilitate, iar prin facturile de stornare emise în noiembrie 2007 și neluate în considerare de organele fiscale, aceasta a corectat eroarea de înregistrare din iulie 2007, precizăm că **această argumentare nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației**, întrucât în cazul de față societatea a emis o serie de facturi pe care le-a înregistrat în evidența contabilă fără a avea la bază o operațiune reală. Corecția unei erori de înregistrare presupune realizarea unei alte înregistrări contabile (fără a emite o factură) identică cu cea eronată, dar cu semnul minus.

- În ceea ce privește modul de calcul al impozitului pe profit, sunt aplicabile prevederile **pct. 13** din Hotărârea Guvernului nr. 44 din 22 ianuarie 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, referitor la aplicarea prevederilor **art. 19** din Codul fiscal, se precizează că:

13. Veniturile sau cheltuielile înregistrate eronat sau omise se corectează prin ajustarea profitului impozabil al perioadei fiscale căreia îi aparțin. În cazul în care contribuabilul constată că după depunerea declarației anuale un element de venit sau de cheltuială a fost omis ori a fost înregistrat eronat, contribuabilul este obligat să depună declarația rectificativă pentru anul fiscal respectiv. Dacă în urma efectuării acestei corecții rezultă o sumă suplimentară de plată a impozitului pe profit, atunci pentru această sumă se datorează dobânzi și penalități de întârziere conform legislației în vigoare.

[...]”.

De asemenea, același act normativ stipulează că veniturile sau cheltuielile înregistrate eronat sau omise se corectează prin ajustarea profitului impozabil al perioadei fiscale căreia îi aparțin.

Conform prevederilor art. 19 din Codul fiscal și a pct. 13 din Normele de aplicare a acestuia, în situația în care veniturile sunt înregistrate eronat, contribuabilul are dreptul de a le corecta, prin ajustarea profitului impozabil al perioadei fiscale căreia îi aparțin.

În situația în care petenta a operat înregistrările eronate în luna iulie 2007 și ținând cont de faptul că perioada fiscală în care se efectuează o înregistrare este anul fiscal, rezultă că avea dreptul de a înregistra corecția în evidența contabilă până la sfârșitul anului 2007, corecție care presupune realizarea unei alte înregistrări contabile (fără a emite o factură) identică cu cea eronată, dar cu semnul minus.

Referitor la solicitarea contestatoarei de extindere a controlului asupra perioadei în care au fost înregistrate facturile care au fost ulterior stornate din evidența contabilă, **această solicitare nu poate fi reținută**, în sensul că acea perioadă a fost verificată, iar verificarea nu a fost contestată de societate. La **art. 105** din OG 92/2003, republicată, se precizează că:

ART. 105

„Reguli privind inspecția fiscală

[...]

(3) Inspecția fiscală se efectuează o singură dată pentru fiecare impozit, taxă, contribuție și alte sume datorate bugetului general consolidat și pentru fiecare perioadă supusă impozitării. Prin excepție, conducătorul inspecției fiscale competent poate decide reverificarea unei anumite perioade dacă, de la data încheierii inspecției fiscale și până la data împlinirii termenului de prescripție, apar date suplimentare necunoscute inspectorilor fiscali la data efectuării verificărilor sau erori de calcul care influențează rezultatele acestora.

[...]”.

Având în vedere prevederile legale citate și analizate anterior, faptul că societatea a emis și înregistrat o serie de facturi de stornare venituri care nu reflectă o operațiune reală și pe care nu le-au transmis beneficiarilor, rezultă că în mod legal organele fiscale au stabilit suplimentar în sarcina societății suma de, **reprezentând impozit pe profit, din care aferent anului 2007 și aferent anului 2008, drept pentru care urmează a se respinge ca neîntemeiată contestația formulată cu privire la această sumă.**

2. Referitor la suma de, reprezentând impozit pe profit aferent anului 2008, stabilit suplimentar prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr., cauza supusă soluționării este dacă are dreptul la deducerea cheltuielilor cu achiziția de bunuri, în condițiile în care aceste bunuri nu au fost utilizate în scopul obținerii de venituri, ci în scop personal.

În fapt, în urma verificărilor efectuate s-a constatat că societatea a înregistrat în contabilitate cheltuieli în baza unor facturi de achiziție de bunuri ce nu au fost utilizate în scopul obținerii de venituri, ci în scop personal.

Organele de inspecție fiscală consideră ca fiind nedeductibile fiscal aceste cheltuieli în sumă totală de pentru anul 2008 și au calculat un **impozit pe profit stabilit suplimentar în sumă de pentru anul 2008.**

Societatea susține că, în condițiile în care era în plin proces de rebranding, achiziția de bunuri necesare efectuării unei astfel de proceduri presupunea în primul rând achiziția de noi materiale și servicii pentru amenajarea magazinelor/punctelor de lucru ale societății.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- **Art. 19 alin. 1 și art. 21 alin. 1** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în perioada supusă verificării, unde se precizează că:

ART. 19

„Reguli generale

(1) Profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile. La stabilirea profitului impozabil se iau în calcul și alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor potrivit normelor de aplicare.

[...]”.

ART. 21

“Cheltuieli

(1) Pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare.

[...]”.

- Referitor la aplicarea prevederilor **art. 19 alin. 1 și art. 21 alin. 1** din Codul fiscal, la **pct. 12 și pct. 22** din Hotărârea Guvernului nr. 44 din 22 ianuarie 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în perioada supusă verificării, se stipulează că:

“Norme metodologice:

12. Veniturile și cheltuielile care se iau în calcul la stabilirea profitului impozabil sunt cele înregistrate în contabilitate potrivit reglementărilor contabile date în baza Legii contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și orice alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor, din care se scad veniturile neimpozabile și se adaugă cheltuielile nedeductibile conform prevederilor art. 21 din Codul fiscal.

[...]

22. Cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile sunt cheltuielile înregistrate cu realizarea și comercializarea bunurilor, prestarea serviciilor sau executarea lucrărilor, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare.

[...]”.

Din aceste prevederi legale rezultă că profitul impozabil se determină ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, care se obțin într-un an fiscal, iar din această diferență se scad veniturile neimpozabile și se adaugă cheltuielile nedeductibile.

De asemenea, cheltuielile deductibile sunt numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile ale firmei.

Totodată se precizează că sunt cheltuieli deductibile cheltuielile de transport și de cazare în țară și în străinătate, efectuate pentru salariați și administratori și sunt cheltuieli nedeductibile acele cheltuieli făcute în favoarea acționarilor sau asociaților.

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă că societatea a înregistrat în contabilitate cheltuieli în baza unor facturi de achiziție de bunuri ce nu au fost utilizate în scopul obținerii de venituri, ci în scop personal.

Mai mult decât atât, în Referatul nr. cu propuneri de soluționare a contestației formulate de societate, organele fiscale fac precizarea că, din achizițiile efectuate care au fost considerate ca neafere cheltuielilor/operațiunilor taxabile, fac parte: pat, saltea (în două cazuri), noptieră, scaun copii, cadru pat, dulap haine, comodă, sac rufe, etc., iar pentru materialele de construcții (amenajare) nu au fost prezentate alte documente pentru a se identifica unde au fost utilizate aceste materiale, situații de lucrări sau alte documente doveditoare ca fiind aferente activității. De asemenea, au considerat ca fiind nedeductibilă o factură de servicii turistice pentru care societatea nu a prezentat alte documente care să confirme faptul că a fost efectuată în folosul societății (locul de deplasare, persoana care s-a deplasat, delegație ștampilată, scopul deplasării).

Aceste constatări mai sus prezentate rezultă și din copiile după facturile depuse la dosarul contestației.

Având în vedere că obiectul de activitate al firmei este cel de comerț cu amănuntul al echipamentului pentru telecomunicații în magazine specializate, rezultă că nu se justifică cheltuielile cu achiziția de paturi, saltele, scaune copii, acestea nefiind aferente desfășurării activității firmei.

Mai mult decât atât, societatea nu face dovada cu documente prin care să demonstreze că respectivele bunuri au fost necesare pentru activitatea firmei, aceasta având sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale, așa cum rezultă din prevederile **art. 65** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se stipulează că:

ART. 65

“Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Astfel, faptul că a achiziționat materiale de construcții, având în vedere și domeniul său de activitate – comerț cu amănuntul al echipamentului pentru telecomunicații în magazine specializate, nu se justifică cheltuielile înregistrate cu achiziția acestora, întrucât nu au fost efectuate în folosul obținerii de venituri impozabile.

Societatea nu depune la contestația formulată facturi de prestări servicii, deviz de lucrări sau alte documente prin care să demonstreze că materialele de construcții au fost folosite la sediul firmei.

Societatea nu demonstrează necesitatea și realitatea efectuării acestor cheltuieli în folosul activității și pentru obținerea de venituri impozabile.

- Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, la **art. 6**, stipulează că:

ART. 6

„(1) Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

(2) Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz”.

Rezultă că orice operațiune economico-financiară trebuie consemnată în momentul în care se efectuează într-un document care dobândește calitatea de document justificativ și care stă la baza înregistrărilor în contabilitate.

De asemenea, cheltuielile înregistrate în aceste documente, pentru a fi deductibile fiscal trebuie să fie efectuate în scopul obținerii de venituri impozabile ale firmei.

Se reține că nu orice cheltuială efectuată de un asociat sau angajat al societății este deductibilă fiscal, ci doar acelea care sunt în scopul desfășurării activității.

Având în vedere prevederile legale invocate și analizate la acest capăt de cerere, faptul că societatea a înregistrat o serie de cheltuieli în sumă de cu achiziția unor bunuri pentru care nu a putut face dovada cu documente că acestea au fost utilizate în folosul obținerii de venituri impozabile ale firmei, rezultă că în mod legal organele fiscale au respins la deducere aceste cheltuieli, drept pentru care **urmează a se respinge ca neîntemeiată** contestația formulată cu privire la **suma de, reprezentând impozit pe profit stabilit suplimentar aferent anului 2008.**

3. Referitor la suma de, reprezentând TVA, stabilită suplimentar prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr., cauza supusă soluționării este dacă societatea avea dreptul la diminuarea TVA colectată aferentă unor facturi de stornare, în condițiile în care societatea nu a transmis beneficiarului facturile de stornare și nu poate face dovada realității operațiunilor reflectate în acestea.

În fapt, în urma controlului efectuat la, organele de inspecție fiscală au constatat că societatea a înregistrat o serie de stornări de venituri în sumă totală de și TVA colectată aferentă acestor venituri în sumă de în baza unor facturi emise către și Aceste stornări au fost făcute pentru unele facturi de venituri și TVA colectată aferentă din perioada precedentă.

În vederea lămuririi situației, cu adresa nr. s-a procedat la solicitarea de control încrucișat la care la data controlului avea sediul în Iași, fiind contribuabil mare. Din adresa de răspuns rezultă că nici una din facturile de stornare nu a fost transmisă pentru a fi înregistrată la

Organele fiscale au considerat că facturile de stornare menționate în anexa la raportul de inspecție fiscală nu sunt reale deoarece acestea stornează facturi dintr-o perioadă verificată și necontestată de către societate și că aceste facturi de stornare nu au fost transmise și înregistrate și la societatea către care au fost emise, toate aceste operațiuni desfășurându-se într-o perioadă în care cele două societăți erau afiliate prin intermediul administratorului.

Suma totală care a fost stornată de pe TVA colectată este de, aferentă unei baze impozabile în sumă de

Organele fiscale au stabilit suplimentar în sarcina societății **TVA în sumă de**

Societatea susține că în luna iulie 2007 a implementat un nou sistem de gestiune, implementare ce presupune o perioadă de aproximativ 6 luni, iar la sfârșitul lunii noiembrie 2007 s-a constatat că mai multe facturi au fost operate în contabilitate în luna iulie 2007 **de două ori**, fapt care a necesitat stornarea acestora.

În drept, referitor la ajustarea bazei de impozitare a TVA, la **art. 138** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în perioada supusă verificării, se precizează că:

ART. 138

„Ajustarea bazei de impozitare

Baza de impozitare se reduce în următoarele situații:

a) dacă a fost emisă o factură și, ulterior, operațiunea este anulată total sau parțial, înainte de livrarea bunurilor sau de prestarea serviciilor;

b) în cazul refuzurilor totale sau parțiale privind cantitatea, calitatea ori prețurile bunurilor livrate sau ale serviciilor prestate, în condițiile anulării

totale ori parțiale a contractului pentru livrarea sau prestarea în cauză, declarată printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, sau în urma unui arbitraj, ori în cazul în care există un acord scris între părți;

c) în cazul în care rabaturile, remizele, risturnele și celelalte reduceri de preț prevăzute la art. 137 alin. (3) lit. a) sunt acordate după livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor;

d) în cazul în care contravaloarea bunurilor livrate sau a serviciilor prestate nu se poate încasa din cauza falimentului beneficiarului. Ajustarea este permisă începând cu data pronunțării hotărârii judecătorești de închidere a procedurii prevăzute de Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, hotărâre rămasă definitivă și irevocabilă;

e) în cazul în care cumpărătorii returnează ambalajele în care s-a expedit marfa, pentru ambalajele care circulă prin facturare”.

Așa după cum rezultă din textul de lege citat mai sus, baza de impozitare a TVA se poate ajusta numai în condițiile prevăzute de lege, iar la art. 138 din Codul fiscal sunt enumerate situațiile în care aceasta se ajustează.

Din documentele existente la dosarul cauzei nu rezultă că societatea a stornat facturile înregistrate de două ori în luna iulie 2007 și că operațiunile de diminuare a TVA colectată sunt reale.

- Totodată la **art. 158** din actul normativ mai sus menționat se menționează că:

ART. 158

„Responsabilitatea plătitorilor și a organelor fiscale

(1) Orice persoană obligată la plata taxei poartă răspunderea pentru calcularea corectă și plata la termenul legal a taxei către bugetul de stat și pentru depunerea la termenul legal a decontului și declarațiilor prevăzute la art. 156² și 156³, la organul fiscal competent, conform prezentului titlu și legislației vamale în vigoare”.

Se reține că persoanele obligate la plata taxei sunt direct răspunzătoare de calcularea corectă și plata la termenul legal a TVA către bugetul de stat. Prin urmare, rezultă că un contribuabil are obligația de a calcula corect și de a achita TVA la termenul legal.

- În ceea ce privește TVA, sunt aplicabile prevederile **art. 125 și art. 125¹** din Codul fiscal, unde se stipulează că:

ART. 125

„Definiția taxei pe valoarea adăugată

Taxa pe valoarea adăugată este un impozit indirect datorat la bugetul statului și care este colectat conform prevederilor prezentului titlu”.

ART. 125¹

„Semnificația unor termeni și expresii

(1) În sensul prezentului titlu, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

[...]

12. **factura reprezintă documentul prevăzut la art. 155;**

[...]

28. **taxă colectată reprezintă taxa aferentă livrărilor de bunuri și/sau prestațiilor de servicii taxabile, efectuate de persoana impozabilă, precum și taxa aferentă operațiunilor pentru care beneficiarul este obligat la plata taxei, conform art. 150 - 151¹;**

[...]”.

Din aceste prevederi legale rezultă că TVA reprezintă taxa aferentă livrărilor de bunuri și/sau prestațiilor de servicii taxabile, efectuate de persoana impozabilă.

Se reține că TVA se datorează pentru acele operațiuni de livrare de bunuri sau prestare de servicii care au fost efectuate de către persoana impozabilă, deci care sunt reale.

- Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, la **art. 6** se stipulează că:

ART. 6

„(1) Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

(2) Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz”.

Rezultă că orice operațiune economico-financiară trebuie consemnată în momentul în care se efectuează într-un document care dobândește calitatea de document justificativ și care stă la baza înregistrărilor în contabilitate.

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă că societatea a emis o serie de facturi de stornare a unor venituri și TVA colectată aferentă, pe care nu le-a transmis beneficiarilor.

Așa cum am demonstrat și la pct. III 1 din prezenta decizie de soluționare, societatea nu dovedește cu documente faptul că operațiunea reflectată în facturile de stornare este reală, aceasta având sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza afirmațiilor sale, după cum rezultă și din prevederile **art. 65** din OG 92/2003, republicată:

ART. 65

“Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Deoarece societatea a înregistrat în evidența contabilă facturile de stonare a veniturilor și a TVA colectată, dar nu poate face dovada că operațiunile reflectate în acestea sunt reale, că au avut loc și că la tranzacția respectivă au participat ambii participanți, rezultă că TVA daotrată bugetului de stat a fost redusă nejustificat, drept pentru care se reține că în mod legal organele fiscale nu au luat în considerare la calculul TVA, taxa aferentă facturilor stornate în sumă de

Având în vedere prevederile legale invocate, precum și faptul că societatea a emis și înregistrat o serie de facturi de stonare venituri și TVA, care nu reflectă o operațiune reală și pe care nu le-au transmis beneficiarilor, rezultă că în mod legal organele fiscale au stabilit suplimentar în sarcina societății suma de, **reprezentând TVA, drept pentru care urmează a se respinge ca neîntemeiată contestația formulată cu privire la această sumă.**

4. Referitor la suma de, reprezentând TVA, stabilită suplimentar prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr., cauza supusă soluționării este dacă are dreptul la deducerea TVA aferentă achiziției de bunuri, în condițiile în care aceste bunuri nu au fost utilizate în folosul operațiunilor taxabile ale firmei.

În fapt, în urma verificărilor efectuate s-a constatat că societatea a înregistrat în contabilitate cheltuieli în baza unor facturi de achiziție de bunuri pentru care nu face dovada că au fost utilizate în scopul obținerii de venituri.

Organele de inspecție fiscală consideră ca fiind nedeductibile fiscal aceste cheltuieli în sumă totală de lei (din care pentru anul 2008, pentru anul 2009 și pentru anul 2010), precum și TVA aferentă acestor cheltuieli, și au stabilit în sarcina societății TVA suplimentară **în sumă de**

Societatea susține că, în condițiile în care era în plin proces de rebranding, achiziția de bunuri necesare efectuării unei astfel de proceduri presupunea în primul rând achiziția de noi materiale și servicii pentru amenajarea magazinelor/punctelor de lucru ale societății.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- **Art. 145** din Codul fiscal, modificat, unde se precizează că:

ART. 145

“Sfera de aplicare a dreptului de deducere

(1) Dreptul de deducere ia naștere la momentul exigibilității taxei.

(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile;
[...]"

Din aceste texte de lege rezultă că o persoană impozabilă are dreptul la deducerea TVA aferentă achizițiilor efectuate, numai dacă aceste bunuri sunt utilizate în folosul operațiunilor taxabile ale firmei.

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă că societatea a înregistrat în contabilitate cheltuieli în baza unor facturi de achiziție de bunuri ce nu au fost utilizate în scopul operațiunilor taxabile ale firmei, ci în scop personal.

La pct. III 2 din prezenta decizie am analizat și demonstrat faptul că întrucât societatea are ca obiect de activitate „comerțul cu amănuntul al echipamentului pentru telecomunicații în magazine specializate”, rezultă că nu se justifică cheltuielile cu achiziția de paturi, saltele, scaune copii, servicii turistice, materiale de construcții, acestea nefiind aferente desfășurării activității firmei.

Mai mult decât atât, societatea nu face dovada cu documente prin care să demonstreze că respectivele bunuri au fost necesare pentru activitatea firmei, aceasta având sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale, așa cum rezultă din prevederile **art. 65** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se stipulează că:

ART. 65

“Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Societatea nu demonstrează necesitatea și realitatea efectuării acestor achiziții în scopul operațiunilor taxabile ale firmei.

- Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, la **art. 6** stipulează că:

ART. 6

„(1) Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

(2) Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz”.

Rezultă că orice operațiune economico-financiară trebuie consemnată în momentul în care se efectuează într-un document care dobândește calitatea de document justificativ și care stă la baza înregistrărilor în contabilitate.

De asemenea, TVA înregistrată în aceste documente, pentru a fi deductibilă fiscal trebuie să fie efectuate în folosul operațiunilor taxabile ale firmei.

Se reține că nu orice achiziție efectuată este deductibilă fiscal din punct de vedere al TVA, ci doar acelea care sunt utilizate în folosul operațiunilor taxabile ale firmei.

Având în vedere prevederile legale invocate și analizate la acest capăt de cerere, faptul că societatea a înregistrat o serie de cheltuieli cu achiziția unor bunuri pentru care nu a putut face dovada cu documente că acestea au fost utilizate în folosul operațiunilor taxabile ale firmei, rezultă că în mod legal organele fiscale au respins la deducere TVA aferentă acestor achiziții, drept pentru care **urmează a se respinge ca neîntemeiată** contestația formulată cu privire la **suma de, reprezentând TVA stabilită suplimentar**.

5. Referitor la suma de, reprezentând TVA, stabilită suplimentar prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr., cauza supusă soluționării este dacă societatea are dreptul la deducerea TVA aferentă cheltuielilor cu energia, în condițiile în care aceasta nu a fost utilizată în folosul operațiunilor taxabile ale firmei, iar societatea nu a motivat contestația formulată cu privire la această sumă.

În fapt, urmare a verificării efectuate s-a constatat că societatea a înregistrat pe bază de facturi cheltuieli cu energia (cont 605) nedeductibile fiscal. Organele fiscale fac precizarea că pentru o parte din aceste facturi a fost dedusă TVA în sumă totală de, sumă pe care organul fiscal a considerat-o că nu este deductibilă fiscal deoarece cheltuielile nu au fost efectuate în folosul operațiunilor sale taxabile.

Societatea formulează contestație cu privire la suma de, reprezentând TVA stabilită în sarcina sa, dar argumentele aduse nu sunt incidente speței.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- **Art. 145** din Codul fiscal, modificat, unde se precizează că:

ART. 145

“Sfera de aplicare a dreptului de deducere

(1) Dreptul de deducere ia naștere la momentul exigibilității taxei.

(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile;

[...]”.

Din aceste texte de lege rezultă că o persoană impozabilă are dreptul la deducerea TVA aferentă achizițiilor efectuate, numai dacă aceste bunuri sunt utilizate în folosul operațiunilor taxabile ale firmei.

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă că societatea a înregistrat în contabilitate cheltuieli în baza unor facturi de cheltuieli cu energia ce nu a fost utilizată în scopul operațiunilor taxabile ale firmei.

Societatea formulează contestație cu privire la suma de, reprezentând TVA stabilită în sarcina sa, dar argumentele aduse nu sunt incidente speței, societatea făcând referire la faptul că cheltuielile au fost efectuate pentru amenajarea magazinelor/punctelor de lucru ale societății.

- Conform prevederilor **art. 65** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se stipulează că:

ART. 65

“Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Având în vedere prevederile legale menționate mai sus și întrucât petenta nu demonstrează că cheltuielile cu energia au fost utilizate în folosul operațiunilor taxabile ale firmei, **urmează a se respinge contestația formulată privind suma de, reprezentând TVA stabilită suplimentar, ca neîntemeiată.**

6. Referitor la suma de, reprezentând TVA, stabilită suplimentar prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr., cauza supusă soluționării este dacă societatea datorează această sumă, în condițiile în care a declarat o sumă datorată mai mică decât cea rezultată din evidența contabilă.

În fapt, în urma verificării efectuate la societate s-au constatat diferențe între TVA înregistrată în fișa sintetică existentă la DGFP Suceava și TVA înregistrată de către societate în contabilitate. A rezultat o diferență în sumă totală de nedeclarată.

Societatea formulează contestație cu privire la suma de, reprezentând TVA stabilită în sarcina sa, dar argumentele aduse nu sunt incidente speței.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- **art. 156 alin. 1** din Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, unde se stipulează că:

ART. 156

“Evidența operațiunilor

(1) Persoanele impozabile stabilite în România trebuie să țină evidențe corecte și complete ale tuturor operațiunilor efectuate în desfășurarea activității lor economice”.

Rezultă că toate persoanele impozabile stabilite în România au obligația de a avea o evidență contabilă corectă și completă, care să reflecte în mod corect și real toate operațiunile economico-financiare pe care le-a efectuat în desfășurarea activității lor economice.

- **Art. 7 alin. 2** din OG 92/2003, republicată, precizează că:

ART. 7

„Rolul activ

[...]

(2) Organul fiscal este îndreptățit să examineze, din oficiu, starea de fapt, să obțină și să utilizeze toate informațiile și documentele necesare pentru determinarea corectă a situației fiscale a contribuabilului. În analiza efectuată organul fiscal va identifica și va avea în vedere toate circumstanțele edificatoare ale fiecărui caz.

[...]”.

Se reține că organul fiscal, prin rolul activ pe care îl are, stabilește care este starea de fapt fiscală a unui contribuabil, stare care se determină în urma analizării tuturor informațiilor și documentelor necesare.

- În ceea ce privește obligația depunerii declarației fiscale, în același act normativ, la **art. 81 și art. 82** se precizează că:

ART. 81

“Obligația de a depune declarații fiscale

(1) Declarația fiscală se depune de către persoanele obligate potrivit Codului fiscal, la termenele stabilite de acesta”.

ART. 82

“Forma și conținutul declarației fiscale

(1) Declarația fiscală se întocmește prin completarea unui formular pus la dispoziție gratuit de organul fiscal.

(2) În declarația fiscală contribuabilul trebuie să calculeze cuantumul obligației fiscale, dacă acest lucru este prevăzut de lege.

(3) Contribuabilul are obligația de a completa declarațiile fiscale înscriind corect, complet și cu bună-credință informațiile prevăzute de formular, corespunzătoare situației sale fiscale. Declarația fiscală se semnează de către contribuabil sau de către împuternicit”.

Din aceste prevederi legale rezultă că un contribuabil are obligația de a depune declarațiile fiscale la organul fiscal, iar aceste declarații trebuie să fie completate corect, complet și cu bună-credință.

În situația în care aceste declarații sunt completate incorect sau conțin informații eronate, organul fiscal are dreptul prin lege și de a lua măsuri pentru a le corecta, în vederea obținerii unei stări fiscale de fapt corecte.

- Pentru determinarea corectă a bazei impozabile, sunt relevante prevederile art. **64 și art. 65** din OG 92/2003, republicată, unde se menționează că:

ART. 64

“Forța probantă a documentelor justificative și evidențelor contabile

Documentele justificative și evidențele contabile ale contribuabilului constituie probe la stabilirea bazei de impunere. În cazul în care există și alte acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de impunere”.

ART. 65

“Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Conform acestor texte de lege, documentele justificative și evidențele contabile ale contribuabilului sunt elemente în baza cărora se stabilește baza de impunere a unui contribuabil.

De asemenea, acesta are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale.

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă că, în urma verificării efectuate la societate s-a constatat o diferență de nedeclarată de contribuabil, între TVA înregistrată în fișa sintetică existentă la DGFP Suceava și TVA înregistrată de către societate în contabilitate.

Această sumă a fost stabilită suplimentar în sarcina societății.

Având în vedere că societatea a completat eronat decontul de TVA, iar datele înscrise incorect nu au fost corectate printr-un decont ulterior și ținând cont și de faptul că petenta nu demonstrează că a corectat decontul de TVA, rezultă că în mod legal organele fiscale au corectat TVA declarată de societate, stabilind suplimentar în sarcina acesteia suma de, reprezentând TVA.

7. Referitor la suma de, reprezentând TVA, stabilită suplimentar prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de

plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr., cauza supusă soluționării este dacă societatea avea obligația colectării TVA aferentă cheltuielilor de protocol care au depășit limita legală în anul 2008, în condițiile în care prin contestația formulată societatea nu aduce argumente care să contrazică constatările organelor de control.

În fapt, în urma a verificării efectuate s-a constatat că societatea nu a calculat TVA colectată în sumă de aferentă cheltuielilor de protocol care au depășit limita legală în anul 2008.

Societatea formulează contestație cu privire la suma de, reprezentând TVA stabilită în sarcina sa, dar argumentele aduse nu sunt de natură să contrazică constatările organelor de control.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- **Art. 125¹** din Legea nr. 571/2003, privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în perioada supusă verificării, unde se precizează că:

ART. 125¹

„Semnificația unor termeni și expresii

(1) În sensul prezentului titlu, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

[...]

28. taxă colectată reprezintă taxa aferentă livrărilor de bunuri și/sau prestațiilor de servicii taxabile, efectuate de persoana impozabilă, precum și taxa aferentă operațiunilor pentru care beneficiarul este obligat la plata taxei, conform art. 150 - 151¹;

[...]”.

Se reține că livrările de bunuri sunt operațiuni taxabile din punctul de vedere al TVA.

- **Art. 128 alin. 8 lit. f** din Legea nr. 571/2003, privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în perioada supusă verificării, și ale **pct. 6 alin. 14 lit. a** din Hotărârea Guvernului nr. 44 din 22 ianuarie 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, referitor la aplicarea prevederilor **art. 128 alin. 8 lit. f** din Codul fiscal, unde se precizează că:

ART. 128

„Livrarea de bunuri

(1) Este considerată livrare de bunuri transferul dreptului de a dispune de bunuri ca și un proprietar.

[...]

(8) Nu constituie livrare de bunuri, în sensul alin. (1):

[...]

f) acordarea de bunuri de mică valoare, în mod gratuit, în cadrul acțiunilor de sponsorizare, de mecenat, de protocol/reprezentare, precum și alte destinații prevăzute de lege, în condițiile stabilite prin norme”.

“Norme metodologice:

6.[...]

(11) În sensul art. 128 alin. (8) lit. f) din Codul fiscal:

a) bunurile acordate gratuit în cadrul acțiunilor de protocol nu sunt considerate livrări de bunuri dacă valoarea totală a bunurilor acordate gratuit în cursul unui an calendaristic este sub plafonul în care aceste cheltuieli sunt deductibile la calculul impozitului pe profit, astfel cum este stabilit la titlul II al Codului fiscal.

[...]”.

Din aceste texte de lege rezultă că nu constituie livrare de bunuri acele bunuri acordate gratuit în cadrul acțiunilor de protocol, dacă valoarea totală a acestora este sub plafonul în care aceste cheltuieli sunt deductibile la calculul impozitului pe profit.

Se reține că, în situația în care suma totală a cheltuielilor cu aceste bunuri este mai mare decât plafonul stabilit de lege, atunci suma care depășește plafonul constituie livrare de bunuri.

Așa cum rezultă și din textele de lege citate mai sus, livrarea de bunuri este operațiuni taxabile din punctul de vedere al TVA.

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă că, în urma a verificării efectuate s-a constatat că societatea nu a calculat TVA colectată în sumă de aferentă cheltuielilor de protocol care au depășit limita legală în anul 2008.

- Conform prevederilor **art. 65** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale:

ART. 65

“Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Având în vedere prevederile legale citate și analizate mai sus, faptul că societatea a depășit plafonul stabilit de lege pentru care bunurile acordate gratuit în cadrul acțiunilor de protocol nu sunt considerate livrări de bunuri, precum și faptul că societatea prin contestația formulată nu demonstrează că nu a depășit acest plafon, rezultă că în mod legal organele fiscale au considerat că suma care a depășit cheltuielile cu aceste bunuri constituie livrare de bunuri și în consecință, în mod legal

au stabilit suplimentar în sarcina societății suma de, reprezentând TVA, drept pentru care urmează a se respinge ca neîntemeiată contestația formulată cu privire la această sumă.

8. Referitor la suma de, reprezentând impozit pe dividende, stabilit suplimentar prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr., cauza supusă soluționării este dacă societatea avea obligația calculării și achitării impozitului pe dividende aferent achizițiilor de bunuri, în condițiile în care nu face dovada că bunurile au fost utilizate în interesul afacerii, și nu în interesul personal al asociatului.

În fapt, în urma verificării efectuate s-a constatat că societatea a înregistrat în contabilitate cheltuieli în baza unor facturi de achiziție de bunuri ce nu au fost utilizate în scopul obținerii de venituri, ci în scop personal.

Pentru cheltuielile efectuate în scop personal, în sumă totală de, organele fiscale au stabilit că societatea datorează impozit pe dividende în sumă de, astfel: pentru anul 2008, pentru anul 2009 și pentru anul 2010.

Societatea susține că, în condițiile în care era în plin proces de rebranding, achiziția de bunuri necesare efectuării unei astfel de proceduri presupunea în primul rând achiziția de noi materiale și servicii pentru amenajarea magazinelor/punctelor de lucru ale societății.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- **Art. 12 și art. 67** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în vigoare în perioada supusă analizei, unde se precizează că:

ART. 12

„Venituri obținute din România

Următoarele venituri sunt considerate ca fiind obținute din România, indiferent dacă sunt primite în România sau în străinătate, sub formă de:

[...]

c) dividende de la o persoană juridică română;

ART. 67

“Reținerea impozitului din veniturile din investiții

(1) Veniturile sub formă de dividende, inclusiv sumele primite ca urmare a deținerii de titluri de participare la fondurile închise de investiții, se impun cu o cotă de 16% din suma acestora. Obligația calculării și reținerii impozitului pe veniturile sub formă de dividende revine persoanelor juridice, odată cu plata dividendelor către acționari sau asociați. Termenul de virare a impozitului este până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care se face plata. În cazul dividendelor distribuite, dar care nu au fost plătite acționarilor

sau asociațiilor până la sfârșitul anului în care s-au aprobat situațiile financiare anuale, impozitul pe dividende se plătește până la data de 31 decembrie a anului respectiv”.

Conform acestor prevederi legale, dividendele obținute de la o persoană juridică română sunt venituri obținute din România, se cuprind în categoria veniturilor din investiții și sunt supuse impozitării cu o cotă de 16%.

- Cu privire la definirea termenului „dividend”, la art. 7 pct. 12 din Codul fiscal se stipulează că:

ART. 7

„Definiții ale termenilor comuni

(1) În înțelesul prezentului cod, cu excepția titlului VI, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

[...]

12. dividend - o distribuire în bani sau în natură, efectuată de o persoană juridică unui participant la persoana juridică, drept consecință a deținerii unor titluri de participare la acea persoană juridică, exceptând următoarele:

[...]

Dacă suma plătită de o persoană juridică pentru bunurile sau serviciile furnizate către un participant la persoana juridică depășește prețul pieței pentru astfel de bunuri sau servicii, atunci diferența se tratează drept dividend. De asemenea, dacă suma plătită de o persoană juridică pentru bunurile sau serviciile furnizate în favoarea unui acționar sau asociat al persoanei juridice este efectuată în scopul personal al acestuia, atunci suma respectivă este tratată ca dividend”.

- Începând cu 01.01.2010, pct. 12 al art. 7 din Codul fiscal, mai sus citat s-a modificat, având conținutul următor:

„12. dividend - o distribuire în bani sau în natură, efectuată de o persoană juridică unui participant la persoana juridică, drept consecință a deținerii unor titluri de participare la acea persoană juridică, exceptând următoarele:

[...]

Se consideră dividend din punct de vedere fiscal și se supune aceluiași regim fiscal ca veniturile din dividende:

- suma plătită de o persoană juridică pentru bunurile sau serviciile achiziționate de la un participant la persoana juridică peste prețul pieței pentru astfel de bunuri și/sau servicii, dacă suma respectivă nu a făcut obiectul impunerii la primitor cu impozitul pe venit sau pe profit;

- suma plătită de o persoană juridică pentru bunurile sau serviciile furnizate în favoarea unui participant la persoana juridică, dacă plata este făcută de către persoana juridică în folosul personal al acestuia".

Potrivit acestui text de lege, noțiunea de dividend este definită ca fiind o distribuire în bani sau în natură care este efectuată de către o persoană juridică unui participant la aceasta, ca urmare a deținerii unor titluri de participare la acea persoană juridică.

Mai mult decât atât, în situația în care o persoană juridică plătește unui acționar sau asociat al său pentru bunurile sau serviciile furnizate este efectuată în scopul personal al acestuia, atunci suma respectivă este tratată ca dividend.

În urma verificării efectuate, organele de inspecție fiscală au constatat că societatea a înregistrat în contabilitate cheltuieli în baza unor facturi de achiziție de bunuri ce nu au fost utilizate în scopul obținerii de venituri, ci în scop personal al participantului.

- Conform prevederilor **art. 65** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale:

ART. 65

“Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

În contestația formulată, societatea precizează că, deoarece era în plin proces de rebranding, achiziția de bunuri necesare efectuării unei astfel de proceduri presupunea în primul rând achiziția de noi materiale și servicii pentru amenajarea magazinelor/punctelor de lucru ale societății.

În prezenta decizie s-a demonstrat că achizițiile efectuate și înregistrate de societate în evidența contabilă nu au fost utilizate în interesul afacerii, ci în interesul personal al asociatului.

Prin urmare, rezultă că suma plătită de societate pentru bunurile sau serviciile achiziționate se tratează ca dividend, intrând sub incidența art. 7 pct. 12 din Codul fiscal.

Având în vedere prevederile legale citate și analizate anterior și ținând cont și de faptul că societatea nu dovedește că bunurile respective au fost utilizate în interesul desfășurării activității firmei, rezultă că în mod legal organele fiscale au tratat cheltuielile pentru aceste bunuri drept dividend și au stabilit suplimentar un **impozit pe dividende în sumă de**, drept pentru care **urmează a se respinge ca neîntemeiată contestația formulată cu privire la această sumă.**

9. Referitor la suma de, reprezentând majorări de întârziere, din care aferente impozitului pe profit, aferente TVA și aferente impozitului pe veniturile din dividende, stabilite prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr., cauza supusă soluționării este dacă datorează această sumă, în condițiile în care, debitul pentru care se calculează aceste majorări este datorat și nu a fost achitat la scadență.

În fapt, pentru neplata **impozitului pe profit** la termen s-au calculat pentru perioada 15.04.2008-03.11.2010 majorări de întârziere în sumă de și dobânzi în sumă de

Pentru neplata **TVA** la termen s-au calculat pentru perioada 26.11.2007-03.11.2010 majorări de întârziere în sumă de și dobânzi în sumă de, iar pentru neplata la termen a **impozitului pe dividende** s-au calculat pentru perioada 25.01.2009-03.11.2010 majorări de întârziere în sumă de și dobânzi în sumă de

În drept, în speță sunt aplicabile prevederile:

- Referitor la majorările de întârziere, sunt aplicabile prevederile **art. 119 și art. 120** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se precizează:

ART. 119

“Dispoziții generale privind majorări de întârziere

(1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen majorări de întârziere.

[...]”.

ART. 120

“Majorări de întârziere

(1) Majorările de întârziere se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv.

[...]

(7) Nivelul majorării de întârziere este de 0,1% pentru fiecare zi de întârziere, și poate fi modificat prin legile bugetare anuale”.

- Începând cu data de 1 iulie 2010, art. 119 și art. 120 s-a modificat și are următorul cuprins:

ART. 119

„Dispoziții generale privind dobânzi și penalități de întârziere

(1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.

[...]"

ART. 120

“Dobânzi

(1) Dobânzile se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv.

[...]

(7) Nivelul dobânzii de întârziere este de 0,05% pentru fiecare zi de întârziere și poate fi modificat prin legile bugetare anuale."

Din aceste texte de lege se înțelege că se datorează majorări de întârziere pentru obligațiile de plată care nu au fost achitate la scadență.

Aceste majorări se calculează pentru perioada cuprinsă între data scadenței sumei datorate și data achitării aceluși debit.

Din documentele existente la dosarul cauzei se reține că taxa pe valoarea adăugată, impozitul pe profit și impozitul pe dividende, care au generat majorările de întârziere în sumă totală de, contestate de petentă, au fost stabilite suplimentar prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr.

Având în vedere prevederile legale incidente speței, faptul că societatea datorează bugetului de stat taxa pe valoarea adăugată, impozit pe profit și impozit pe dividende, iar debitele nu au fost achitate la scadență, rezultă că societatea datorează și majorări de întârziere aferente. Întrucât nu se prezintă alte argumente privind modul de calcul, iar pentru debitul care a generat aceste accesorii contestația a fost respinsă ca neîntemeiată și ținând cont și de principiul de drept „**accessorium sequitur principale**” – **accesoriul urmează principalul, urmează a se respinge contestația și pentru majorările de întârziere în sumă totală de**, din care aferente impozitului pe profit, aferente TVA și aferente impozitului pe veniturile din dividende, **ca neîntemeiată.**

10. Referitor la contestația formulată împotriva Deciziei privind nemodificarea bazei de impunere nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr., cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava se poate pronunța asupra cauzei, în condițiile în care societatea nu a motivat și demonstrat lezarea interesului legitim prin emiterea actului administrativ fiscal.

În fapt, prin Decizia privind nemodificarea bazei de impunere nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr., organele fiscale au stabilit că în urma verificării la pentru contribuția la asigurări sociale, contribuția de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale datorată de angajator, contribuția pentru șomaj, contribuția angajatorilor la fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale, contribuția pentru asigurări de sănătate, impozitul pe veniturile din salarii și asimilate salariilor, nu s-a modificat baza de impunere în perioada verificată, respectiv 01.10.2007 – 31.03.2010.

Societatea formulează contestație împotriva Deciziei privind nemodificarea bazei de impunere nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr., fără să demonstreze că a fost lezată în drepturile sale prin emiterea acestui act administrativ fiscal.

În drept, potrivit dispozițiilor **art. 85 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003** privind Codul de procedura fiscală, republicată:

ART. 85

„Stabilirea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat

(1) Impozitele, taxele, contribuțiile și alte sume datorate bugetului general consolidat se stabilesc astfel:

- a) prin declarație fiscală, în condițiile art. 82 alin. (2) și art. 86 alin. (4);**
- b) prin decizie emisă de organul fiscal, în celelalte cazuri.”**

- La **art. 109 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003** privind Codul de procedura fiscală, republicată, se prevede că:

Art. 109

„Raportul privind rezultatul inspecției fiscale

(1) Rezultatul inspecției fiscale va fi consemnat într-un raport scris, în care se vor prezenta constatările inspecției din punct de vedere factual și legal.

(2) La finalizarea inspecției fiscale, raportul întocmit va sta la baza emiterii deciziei de impunere care va cuprinde și diferențe în plus sau în minus, după caz, față de creanța fiscală existentă la momentul începerii inspecției fiscale. În cazul în care baza de impunere nu se modifică, acest fapt va fi stabilit printr-o decizie privind nemodificarea bazei de impunere.

[...].”

- La **art. 110 alin. (3) din Codul de procedură fiscală**, aprobat prin Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, se stipulează că:

ART. 110

„[...]

(3) Titlul de creanță este actul prin care se stabilește și se individualizează creanța fiscală, întocmit de organele competente sau de persoanele îndreptățite, potrivit legii.”

- Totodată, potrivit **art. 205 și 206** din același act normativ :

ART. 205

„Posibilitatea de contestare

(1) Împotriva titlului de creanță, precum și împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestație potrivit legii. Contestația este o cale administrativă de atac și nu înlătură dreptul la acțiune al celui care se consideră lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia, în condițiile legii.

(2) Este îndreptățit la contestație numai cel care consideră că a fost lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia.

(3) Baza de impunere și impozitul, taxa sau contribuția stabilite prin decizie de impunere se contestă numai împreună.

(4) Pot fi contestate în condițiile alin. (3) și deciziile de impunere prin care nu sunt stabilite impozite, taxe, contribuții sau alte sume datorate bugetului general consolidat.

Art. 206

Forma și conținutul contestației

(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

[...]

c) motivele de fapt și de drept;

d) dovezile pe care se întemeiază;

[...]

(2) Obiectul contestației îl constituie numai sumele și măsurile stabilite și înscrise de organul fiscal în titlul de creanță sau în actul administrativ fiscal atacat, cu excepția contestației împotriva refuzului nejustificat de emitere a actului administrativ fiscal.”

Din coroborarea prevederilor legale prezentate mai sus, rezultă că pot fi contestate atât titlurile de creanță prin care s-au stabilit și individualizat creanțe fiscale, cât și actele administrative prin care nu s-au stabilit impozite, taxe, contribuții sau alte sume datorate bugetului general consolidat, contestațiile putând fi formulate numai de cel care consideră ca a fost lezat în drepturile sale.

Totodată, lezarea interesului legitim trebuie demonstrată prin formularea unei contestații care trebuie să cuprindă motivele de fapt și de drept precum și dovezile pe care se întemeiază aceasta.

Se reține că societatea se află în situația de a contesta un act administrativ prin care nu au fost stabilite obligații la bugetul general consolidat al statului în raport de dispozițiile art. 205 alin. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicat, deci nu a fost lezată în vreun interes al său.

Totodată, contestatoarea nu a demonstrat lezarea interesului legitim prin emiterea actului administrativ fiscal, respectiv a Deciziei privind nemodificarea bazei de impunere nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr.

În contestația formulată societatea solicită anularea deciziei de nemodificare întrucât a fost emisă în mod netemeinic.

Prin Decizia privind nemodificarea bazei de impunere nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr., organele fiscale au constatat că nu s-a modificat baza de impunere pentru contribuția la asigurări sociale, contribuția de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale datorată de angajator, contribuția pentru șomaj, contribuția angajatorilor la fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale, contribuția pentru asigurări de sănătate, impozitul pe veniturile din salarii și asimilate salariilor, în perioada verificată, respectiv 01.10.2007 – 31.03.2010.

Rezultă că societatea nu are în vedere că organele de control nu au stabilit nici o bază suplimentară pentru contribuția la asigurări sociale, contribuția de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale datorată de angajator, contribuția pentru șomaj, contribuția angajatorilor la fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale, contribuția pentru asigurări de sănătate, impozitul pe veniturile din salarii și asimilate salariilor, nefiind modificată baza de impunere pentru perioada verificată, respectiv 01.10.2007 – 31.03.2010.

Din cele prezentate se reține că prin emiterea deciziei de nemodificare a bazei de impunere, societatea nu a fost lezată în drepturile sale.

- **Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 519/2005** privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, la **punctul 13.1** prevede că:

„13. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 186 - Respingerea contestației pentru neîndeplinirea condițiilor procedurale

13.1. Contestația poate fi respinsă ca: [...]

d) lipsită de interes, în situația în care contestatorul nu demonstrează că a fost lezat în dreptul sau interesul său legitim;”

Drept urmare, având în vedere prevederile legale menționate mai sus pentru acest capăt de cerere și întrucât societatea nu demonstrează că a fost lezată în drepturile sale prin emiterea acestui act administrativ fiscal, contestația formulată împotriva Deciziei privind nemodificarea bazei de impunere nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr., urmează să **fie respinsă ca fiind lipsită de interes.**

11. Referitor la contestația formulată împotriva măsurii de rectificare a declarațiilor informative nr. 394 din Dispoziția privind măsurile stabilite de

organele de inspecție fiscală nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., cauza supusă soluționării este dacă organul competent constituit la nivelul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Suceava are competența de a soluționa acest capăt de cerere, în condițiile în care măsura nu se referă la stabilirea de impozite, taxe, contribuții, datorie vamală precum și accesorii ale acestora sau a măsurii de diminuare a pierderii fiscale.

În fapt, prin Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., organele de inspecție fiscală au dispus societății măsura de rectificare a declarațiilor informative nr. 394 privind livrările/prestările și achizițiile efectuate pe teritoriul național, față de situația reală existentă și înregistrată în contabilitate, după efectuarea punctajului cu furnizorii/clientii.

În drept, în speță sunt aplicabile prevederile:

- **art. 209 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003**, privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se precizează:

ART. 209

„Organul competent

(1) Contestațiile formulate împotriva deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, deciziilor pentru regularizarea situației emise în conformitate cu legislația în materie vamală, a măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziție de măsuri, se soluționează de către:

a) structura specializată de soluționare a contestațiilor din cadrul direcțiilor generale ale finanțelor publice județene sau a municipiului București, după caz, în a căror rază teritorială își au domiciliul fiscal contestatarii, pentru contestațiile care au ca obiect impozite, taxe, contribuții, datorie vamală, accesorii ale acestora, precum și măsura de diminuare a pierderii fiscale, în cuantum de până la 3 milioane lei; [...]

(2) Contestațiile formulate împotriva altor acte administrative fiscale se soluționează de către organele fiscale emitente.”

Din textele de lege citate mai sus se reține că **organele competente constituite la nivelul direcțiilor generale au competența materială de a se pronunța asupra deciziilor de impunere**, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere **care au ca obiect impozite**, taxe, contribuții, datorie vamală, accesorii ale acestora, precum și măsura de **diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziție de măsuri**, or măsura contestată de societate se referă la măsura de rectificare a declarațiilor informative nr. 394 privind livrările/prestările și achizițiile efectuate pe teritoriul național, față de situația reală existentă și înregistrată în contabilitate, după efectuarea punctajului cu furnizorii/clientii.

Conform textelor de lege menționate mai sus, cererile formulate împotriva măsurilor stabilite prin dispoziție de măsuri care nu se referă la diminuarea pierderii fiscale, se soluționează de către organele fiscale emitente.

Întrucât măsura de rectificare a declarațiilor informative nr. 394, stabilită în sarcina societății prin Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr., contestată de societate, se referă la rectificare a declarațiilor informative nr. 394 privind livrările/prestările și achizițiile efectuate pe teritoriul național, față de situația reală existentă și înregistrată în contabilitate, după efectuarea punctajului cu furnizorii/clientii, rezultă că pentru acest capăt de cerere, organul de soluționare specializat din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Suceava nu are competență de soluționare a dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală cu excepția măsurii de diminuare a pierderii fiscale, potrivit **art. 209 alin. (2)** din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, care precizează:

„Contestațiile formulate împotriva altor acte administrative fiscale se soluționează de către organele fiscale emitente”.

- La **pct. 5.1 – 5.2 din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 519/2005** privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, Anexa nr. 1, se prevede că:

„5.1. Actele administrative fiscale care intră în competența de soluționare a organelor specializate prevăzute la art. 178 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, republicat, sunt cele prevăzute expres și limitativ de lege.

În situația în care, ca urmare a raportului privind rezultatele inspecției fiscale, nu se modifică baza de impunere, de la data aducerii la cunoștința contribuabilului a acestui fapt, titlul de creanță fiscală susceptibil de a fi contestat este declarația fiscală, asimilată cu o decizie de impunere în condițiile art. 83 din Codul de procedură fiscală, republicat.

5.2. Alte acte administrative fiscale pot fi: dispoziția de măsuri, decizia privind stabilirea răspunderii reglementată de art. 28 din Codul de procedură fiscală, republicat, notele de compensare, înștiințări de plată, procesul-verbal privind calculul dobânzilor cuvenite contribuabilului etc.”

Din cele prezentate mai sus **rezultă că organele competente constituite la nivelul direcțiilor generale au competența materială de a se pronunța asupra deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, care au ca obiect impozite, taxe, precum și asupra măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziție de măsuri, or pentru acest capăt de cerere contestația se referă la măsura de rectificare a declarațiilor informative nr. 394, care, așa după cum se precizează la alin. (2) al art. 209 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, intră în competența de**

soluționare a organului fiscal emitent, **respectiv Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Suceava.**

12. Referitor la contestația formulată împotriva măsurii de diminuare a pierderii fiscale cu suma de pentru anul 2009 și cu pentru anul 2010, stabilită prin Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr., emisă de către Activitatea de Inspecție Fiscală, cauza supusă soluționării este dacă are dreptul la deducerea cheltuielilor cu achiziția de bunuri în sumă totală de lei, în condițiile în care aceste bunuri nu au fost utilizate în scopul obținerii de venituri, ci în scop personal.

În fapt, în urma verificărilor efectuate s-a constatat că societatea a înregistrat în contabilitate cheltuieli în baza unor facturi de achiziție de bunuri ce nu au fost utilizate în scopul obținerii de venituri, ci în scop personal.

Organele de inspecție fiscală consideră ca fiind nedeductibile fiscal aceste cheltuieli în sumă de pentru anul 2009 și în sumă de pentru anul 2010. Întrucât în anii 2009 și 2010 societatea a realizat pierdere, nerezultând în urma verificării efectuate impozit pe profit suplimentar, organele de inspecție fiscală au emis Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr., prin care au dispus măsura de diminuare a pierderii fiscale de recuperat aferentă anului 2009 cu suma de și pentru trim. I 2010 cu suma de

În ceea ce privește neadmiterea la deducere a acestei cheltuieli, societatea susține că, în condițiile în care era în plin proces de rebranding, achiziția de bunuri necesare efectuării unei astfel de proceduri presupunea în primul rând achiziția de noi materiale și servicii pentru amenajarea magazinelor/punctelor de lucru ale societății.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- **Art. 19 alin. 1 și art. 21 alin. 1** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în perioada supusă verificării, unde se precizează că:

ART. 19

„Reguli generale

(1) Profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile. La stabilirea profitului impozabil se iau în calcul și alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor potrivit normelor de aplicare.

[...]”.

ART. 21

“Cheltuieli

(1) Pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare.
[...].”

- Referitor la aplicarea prevederilor **art. 19 alin. 1 și art. 21 alin. 1** din Codul fiscal, la **pct. 12 și pct. 22** din Hotărârea Guvernului nr. 44 din 22 ianuarie 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în perioada supusă verificării, se stipulează că:

“Norme metodologice:

12. Veniturile și cheltuielile care se iau în calcul la stabilirea profitului impozabil sunt cele înregistrate în contabilitate potrivit reglementărilor contabile date în baza Legii contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și orice alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor, din care se scad veniturile neimpozabile și se adaugă cheltuielile nedeductibile conform prevederilor art. 21 din Codul fiscal.

[...]

22. Cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile sunt cheltuielile înregistrate cu realizarea și comercializarea bunurilor, prestarea serviciilor sau executarea lucrărilor, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare.

[...].”

Din aceste prevederi legale rezultă că profitul impozabil se determină ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, care se obțin într-un an fiscal, iar din această diferență se scad veniturile neimpozabile și se adaugă cheltuielile nedeductibile.

De asemenea, cheltuielile deductibile sunt numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile ale firmei.

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă că societatea a înregistrat în contabilitate cheltuieli în baza unor facturi de achiziție de bunuri ce nu au fost utilizate în scopul obținerii de venituri.

Mai mult decât atât, în Referatul nr. cu propuneri de soluționare a contestației formulate de societate, organele fiscale fac precizarea că, din achizițiile efectuate care au fost considerate ca neafere cheltuielilor/operațiunilor taxabile, fac parte: pat, saltea (în două cazuri), noptieră, scaun copii, cadru pat, dulap haine, comodă, sac rufe, etc., iar pentru materialele de construcții (amenajare) nu au fost prezentate alte documente pentru a se identifica unde au fost utilizate aceste materiale, situații de lucrări sau alte documente doveditoare ca fiind aferente activității. De asemenea, au considerat ca fiind nedeductibilă o factură de servicii turistice pentru care societatea nu a prezentat alte documente care să confirme faptul

că a fost efectuată în folosul societății (locul de deplasare, persoana care s-a deplasat, delegație ștampilată, scopul deplasării).

Aceste constatări mai sus prezentate rezultă și din copiile după facturile depuse la dosarul contestației.

Având în vedere că obiectul de activitate al firmei este cel de comerț cu amănuntul al echipamentului pentru telecomunicații în magazine specializate, rezultă că nu se justifică cheltuielile cu achiziția de paturi, saltele, scaune copii, acestea nefiind aferente desfășurării activității firmei.

Mai mult decât atât, societatea nu face dovada cu documente prin care să demonstreze că respectivele bunuri au fost necesare pentru activitatea firmei, aceasta având sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale, așa cum rezultă din prevederile **art. 65** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se stipulează că:

ART. 65

“Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Astfel, faptul că a achiziționat materiale de construcții, având în vedere și domeniul său de activitate – comerț cu amănuntul al echipamentului pentru telecomunicații în magazine specializate, nu se justifică cheltuielile înregistrate cu achiziția acestora, întrucât nu au fost efectuate în folosul obținerii de venituri impozabile.

Societatea nu demonstrează necesitatea și realitatea efectuării acestor cheltuieli în folosul activității și pentru obținerea de venituri impozabile.

- Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, la **art. 6** stipulează că:

ART. 6

„(1) Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

(2) Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz”.

Rezultă că orice operațiune economico-financiară trebuie consemnată în momentul în care se efectuează într-un document care dobândește calitatea de document justificativ și care stă la baza înregistrărilor în contabilitate.

De asemenea, cheltuielile înregistrate în aceste documente, pentru a fi deductibile fiscal trebuie să fie efectuate în scopul obținerii de venituri impozabile ale firmei, dovedite cu documente.

Având în vedere prevederile legale invocate și analizate la acest capăt de cerere, faptul că societatea a înregistrat o serie de cheltuieli în sumă de în anul 2009 și în anul 2010 cu achiziția unor bunuri pentru care nu a făcut dovada cu documente că acestea au fost utilizate în folosul obținerii de venituri impozabile ale firmei, rezultă că în mod legal organele fiscale au respins la deducere aceste cheltuieli, drept pentru care **urmează a se respinge ca neîntemeiată** contestația formulată cu privire la **măsura de diminuare a pierderii fiscale de recuperat aferentă anului 2009 cu suma de și pentru trim. I 2010 cu suma de**

Pentru considerentele prezentate în conținutul deciziei și în temeiul prevederilor art. 7 pct. 12, art. 12, art. 16, art. 19, art. 21 alin. 1, art. 26, art. 67, art. 128 alin. 8 lit. f, art. 125, art. 125¹, art. 138, art. 145, art. 156 alin. 1, art. 158 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în perioada supusă verificării, pct. 6 alin. 14 lit. a, pct. 12, pct. 13, pct. 22 din Hotărârea Guvernului nr. 44 din 22 ianuarie 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, referitor la aplicarea prevederilor art. 19 din Codul fiscal, art. 6 și art. 19 din Legea contabilității nr. 82/1991, HG 831/1997 pentru aprobarea modelelor formularelor comune privind activitatea financiară și contabilă și a normelor metodologice privind întocmirea și utilizarea acestora, art. 7 alin. 2, art. 64, art. 65, art. 81, art. 82, art. 85, art. 105, art. 109, art. 110, art. 119, art. 120, art. 205, art. 206, art. 209 din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, pct. 5.1 – 5.2, punctul 13.1 din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 519/2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, coroborate cu prevederile art. 216 din Codul de procedură fiscală, republicată, se:

DECIDE:

1. Respingerea ca neîntemeiată a contestației formulate de, cu sediul în localitatea, str., județul Suceava, împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. și a Procesului-verbal nr., privind suma totală contestată de, reprezentând:

- – impozit pe profit;
- – majorări de întârziere aferente impozitului pe profit;
- – TVA;
- – majorări de întârziere aferente TVA;

- – impozit pe veniturile din dividende;
- – majorări de întârziere aferente impozitului pe dividende.

2. Respingerea contestației formulată de împotriva Deciziei privind nemodificarea bazei de impunere nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr., **ca lipsită de interes.**

3. Respingerea ca neîntemeiată a contestației formulate împotriva **măsurii de diminuare a pierderii fiscale de recuperat** aferentă anului 2009 cu suma de și pentru trim. I 2010 cu suma de, stabilită prin Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr., emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală.

4. Transmiterea dosarului cauzei pentru contestația formulată împotriva **măsurii de rectificare a declarațiilor informative nr. 394** din Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr., Activității de Inspecție Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Suceava pentru a proceda conform actelor normative aplicabile speței, potrivit celor reținute în prezenta decizie.

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul Suceava, în termen de 6 luni de la data comunicării, conform procedurii legale.